

Fél hat körül

*„Vajon szerelmem szenvedése nem volt-e világos bizonyíték Isten hiányára?”
(Oto Horvat nyomán)*

Horváth Ottónak

Most,
fél hat körül,
az Úr 2015-ik évében
február 25-én,
miután vagy
harminc oldalt elolvastam
könyvedből,
szomorú barátom,
nem hagy nyugodni egy álmatlan
gondolat.;
hogyan nincs isten,
nemhogy meghalt,
nem létezett sose,
agyunk eszement
találmánya csupán;
ha lenne, nem
zabáltatná föl egymással
teremtményeit,
nem ölné és öletne vagyis;
az élet,
és benne az életünk,
nem más tehát,
mint az anyag
hibbant
öntudatra ébredt,
ostoba és cinikus
véletlenje,
a semmire
jó.

A legnagyobb mém

Sebők Zolinak

Minden mozgásban van.
Minden, ami mozgásban van
energiát akar.
Minden, ami energiát akar: öl.
Minden, ami öl, megsemmisül,
előbb-utóbb.
Minden, ami megsemmisül
energiát ad.
Ami energiát ad
valami új kezdete.
Minden új mozgásba lendül
újra és újra.
Nem közömbös.
Ő, a Legnagyobb Mém, közömbös.
Én sem vagyok közömbös.
Mozgásban vagyok,
energiát kapok,
ölök,
energiát adok,
valami új kezdete vagyok.

Nem, nem vagyok sem Ő,
sem földi mása.

Kaleidoszkóp

*„remember Attila remember
aki nem ismer nem ember”
(Sziveri János)*

A fogalmak hideg
vasak, melyeket
csak messziről
szemlélni
jó.

Konyhánk
már homállal teli.

Álmomban
sokszor alszom úgy
a Népligetben,
mint egyszerű
hajléktalan,

míg te varrod közös
takarónk,
amely szétesett,
mint örökké-
valóság
heveny láz után.

Lámpámban sötét éj
pilléje repdes.

Szaggatsz,
mint fergeteg
az erdőt. Hol undok
búskomor reklám
a szemét.
Vigyázz: ez küzdelem!
Piros vérben
áll a tarló,
homály inge mögött
dereng a rét.

Azt mondtad:
ne hozzak virágot
– jön a terehvonat.

Én nem emlékszem
és nem felejték:
maradok
fölöslegesnek.

Nem találok
szavakat magamra
– néma, vak varjú
kereng a fán.

Egy ringyóért
(érted),
akiben semmi szív
nincs, egyszer már
megtagadtam
önmagam.

Magam
most
elbáméskodtam,
és rám esett
egy nagy darab kő,
könnyű fehér ruhában.

Zsoldos a férfi,
a nő szajha,
tudod.

Hogy nincs
bocsánat.

Lessze

„Ilyen a mi nyelvünk.
Jövő ideje sincs rendszeren neki.”

J. M.

(vers arról, hogy végre két sz-szel írhatom le
– ha hibásan is –
egyetlen jövőidejű létigénk)

Magányom kardja
átdöf
majd
mint fű a földet

A vannak nincsen
lessze

(magyar jövő
idő
rendetlen
sem nyelve
sem jövője
sem ideje
sem istene
nincsen)

A múltnak vanja
basztat

Jövőre már
agyamban
kutatnak

Nincsen lessze
a vannak

Halálomban
lelkes pribécek
matatnak

Magányom kódja
átdöf
mint tű a zöldet

A vannak kútja
sincs meg

Halálom módja
megvan

A múltnak
vanja

Ideje nincs
a rendnek

Hal-
álom
kútja
csob-
ban

Weissbrunn, 2015-05-20